

Grodlycka

av Margareta Elding-Pontén

Det gick på ett ögonblick. Hon hann inte hindra det. Grodan hoppade ur händerna, precis när han visade fram den. Flera gånger snodde han runt i gräset för att leta. Men hon såg den – och gjorde någonting som han aldrig skulle kunna förlåta henne för.

Han hade alltid ömmat för djur, och speciellt fascinerad var han av grod- och kräldjur. När lillebror började krypa, konstaterade han en dag:

”Han är egentligen ett kräldjur.”

Hon hejdade skrattet. För honom var liknelsen en av de största komplimanger lillebror kunde få.

Ibland kom han hem med paddor. Stolt bar han dem från bäcken, där han hittade dem. De fick knappt plats i händerna, som omslöt dem. Han smekte dem ömt och höll dem samtidigt säkert inneslutna. När han rosigt och lycksalig hade visat upp dem och hon noggrant hade tittat, gick han tillbaka och släppte ut dem igen. Hela tiden pratade han och var deras kompis. De paddorna fick höra långa berättelser om var han bodde, vad han gjorde på dagarna och vad han ville bli när han blev stor. De fick också lugnande förklaringar om hur trygga de var med honom.

En vår tog de in grodägg från bäcken. Det gamla akvariet blev deras hem, och snart var det fullt av simmande grodyngel. Först var de bara runda kroppar med svans, men i värmen och av hans omsorger med mat växte de snabbt. Efter bara några dagar syntes tydliga bakben och grodkropparna blev större. Han tillbringade många timmar framför akvariet och sprang till bäcken för att jämföra med grodorna som kläcktes där.

När frambenen utvecklades och svansen blev mindre, började grodorna en efter en att ta sig upp ur vattnet och klättra längs akvariets väggar. De som lyckades ta sig ut, klarade sig inte länge inne i rummet. Innan han upptäckte dem, plockade hon upp de intorkade stackarna från mattan.

Nästa dag fick han släppa de ut de färdiga små grodorna. Han bar dem i en hink med lock för att de inte skulle smita och förklarade för dem vad som skulle hända. Andäktigt lutade han på hinken, och vattnet med grodorna rann stilla ut i bäcken. Där simmade de runt tillsammans med sina mycket mindre syskon, som hade kläckts där ute. Han lovade att komma och hälsa på varje dag.

Nu höll han båda händerna kupade, så att de tillsammans bildade en bur. Med korta, försiktiga steg kom han barfota över det torra, stickiga gräset. Shortsen hade några fläckar från morgonens håvande efter tångräkor vid stranden. De ljusa lockarna flög i vinden och yrde runt leendet i ansiktet.

”Jag räddade den!” ropade han.

Grodan var bara några centimeter stor och passade lagom i händerna. Liten och beredd på ett språng från fångenskapen satt den i buren av varma barnhänder.

”Den tycker om mig och vill vara hos mig”, förklarade han och viskade ömt in mellan fingrarna:

”Ja, jag ska ta hand om dig, för jag tycker så mycket om dig.”

Då tog grodan språnget. Det gick så snabbt, att han först inte förstod att den hade hoppat. Förvånat tittade han sig runt omkring och vände sig om i gräset. De brunbrända fötterna tog små, små steg medan händerna letade och han ropade efter sin kompis.

En kort stund såg hon grodan sitta alldeles stilla för att smälta in bland grässtråna. Så liten och oändligt vacker var den, att hon totalt glömde bort att säga någonting. Och sedan var det försent.

Mitt i sökandet trampade en av barnfötterna på det lilla djuret, som trodde sig ha hoppat ut i tryggheten. Själv märkte han det inte, och medan han letade vidare såg hon grodan ligga och rycka med halva kroppen tillplattad. Snabbt placerade hon en fot över den kämpande grodan – både för att dölja vad han hade gjort med sin vän och för att själv slippa se hur skadad den var.

”Grodan, var är du?” ropade han, alltmedan fötterna dansade runt i det gula gräset.

Hon blundade och stampade till.

”Har du sett min groda?” frågade han oroligt och vände sig till henne.

Foten kändes kall och fuktig. Hon stod alldeles stilla med armarna hängande rakt ner.

”Ja, men den hoppade iväg så väldigt snabbt”, ljög hon.
Hon var själv förvånad över att rösten bar.